BRAND

Pris 25 öre

N:r 3 1954 — *Anarkistisk tidning* — 57:de årg.

Dog Kristus för våra synder?

Paulus säger i 1 kor. 15: 3, att "Kristus dog för våra synder enligt skrifterna".

Jag protesterar mot detta påstående, på den grund att det icke överensstämmer med sanningen. Om än den kristna teologien stöder Paulus påstående, så väger de historiska vittnesbörden mera än Paulus spekulationer i den kristna religionen. Ett historiskt faktum är, att vid den tid som Jesus uppträdde, var romarna härskare över det judiska riket och över detta tillsatt guvernör och förlagt romerska trupper för att hålla judarna underkuvade under det romerska väldet. De fruktade ständigt för judiska upplopp och historien omtalar flera fall, hur folktalare vid denna tid blevo gripna och avrättade medelst korsfästelse av romarna.

Att Jesus var illa sedd av de judiska religiösa sekterna, fariseerna och saduséerna, såväl som av de judiska prästerna, på grund av det reformarbete han utförde inom den judiska religionen, är känt. Ävenså att dessa framställde honom ofördelaktigt hos de romerska myndigheterna. Ett dylikt mullvadsarbete har alltid praktiserats av det religiösa sektväsendet och prästerskapet och vidlåder dem som en spetälska även denna dag, men trots detta kunde de ej döma Jesus till döden, enär denna rättighet fråntogs dem år 30. Uppmärksamma, att det var romerska soldater som grep Jesus och förde honom fängslad inför den romerska prokuratorn, vilken dömde honom till döden medelst korsfästelse. Ett dödsstraff enligt romersk lag. Enligt judisk lag verkställdes däremot dödsstraffet genom stenande.

Evangelierna blevo skrivna lång tid efter det dessa händelser hade timat. Vid denna tid hade den kristna sekten börjat vinna insteg bland det romerska folket, varför författarna söker att urskulda romarna, men däremot kasta skulden för det blodsdåd, som begicks mot Jesus på judarna.

Återgå vi till Pauli ord, får jag påpeka, att Jesu död ej har något att göra med mina eller med mina medmänniskors synder. Vi leva nu närmare 2.000 år efter Jesu död och kan omöjligen vara delaktiga i detta blodsdåd. Att de judiska anhängarna av Jesus framställde honom som ett offerlamm, förer tanken till de många tusen oskyldiga djur, som deras präster årligen offrade för att i deras blod få synderna försonade hos deras nationalgud Jahvé, och får väl tillskrivas den hos judarna inrotade offerkulten, vilken varit hörnstenen i

forts. på sid. 3

McCarthyismens anatomi

Mycket trycksvärta har ödslats på McCarthy och McCarthyismen. På trettiotalet hävdades det, att om fascismen skulle erövra Förenta staterna komme det att ske under "hundra procent amerikanismens" täckmantel. Enligt de liberalas och de radikalas uppfattning bekräftar McCarthyismen detta. McCarthyismen har ännu inte slagit igenom, men många delar Bertrand Russels mörka förutsägelse: att Joe McCarthy kommer att bli Förenta staternas nästa president.

McCarthyismen är emellertid inte alls ett så enkelt fenomen som dess jämställande med neo-fascismen antyder. Totalitär som den är till innebörd och förfaringssätt, kan den i många avseenden kallas för ett typiskt amerikanskt fenomen. Ett skadligt ogräs, djupt rotat i den amerikanska historiens jordmån, som blomstrar för närvarande på grund av den akuta splittringen inom den amerikanska överklassen. Vid närmare analys visar det sig att det inte rör sig om en sjukdom utan snarare om ett symtom.

Gränsbegreppet är nu utnött som ett medel att tolka Amerikas historia. Under adertonde och nittonde århundradet ägde inte Amerika några gränser i bemärkelsen av bestämda markerade gränslinjer. Befolkningens fabulösa tillväxt i Europas länder, som tvingade dessa att söka nya imperialistiska landvinningar lämnade Amerika alldeles oberörd. Ehuru USA:s befolkning sedan år 1800 hade ökat femtiofalt, jämfört med Britanniens sexfaldiga ökning, så betydde detta inget nämnvärt för ett land med en ständigt utvidgande gränsmöjlighet. Till de myllrande miljonerna gavs rådet: Go West, Young man! Den av ren numerär tillväxt tillkomna slumrande kraften undertrycktes och den därigenom frigjorda energin utnyttjades i uppbyggandet av en ekonomi, vars parallell aldrig skådats. I ett dylikt samhälle absorberades gåpåarnaturerna av tanken på att tjäna pengar och skapa förmögenheter. Politik var mindre lönande än affär, såvida man icke betraktade det såsom en bisyssla. Som en följd därav bestod överklassen huvudsakligast av affärsmän. Den politiska förvaltningen lämnades till stor del åt äventyrare och New Englands naturliga aristokrater. För en sådan nation blev Monroe Doktrin-Hands-Off-the Amerikas-doktrin tillfredsställande. Det fanns inget behov av att inlåta sig på allvarliga imperialistiska äventyr för uppnåendet av nya marknader och nya råmaterialkällor.

BRAND

— tidning för anarkistisk propaganda och debatt —

Redigeras av en kommitté

Ansvarig utgivare: G. Högberg

Redaktion och expedition: Vetegatan 3, Stockholm Sö. Postgiro 150982

Bokförlaget Brand, Vetegatan 3, Stockholm Sö

Anarkistiska Propagandaförbundet. Kassör: Josef Ström, Bagarmossvägen 13 Enskede · Postgiro 259923

Älvsjö Boktryckeri 1954

Kinsey och hans vedersakare

Många av kinseyrapportens granskare invända att Kinsey har tillämpat samma metod i studiet av mannens och kvinnans sexuella beteende, som han tidigare använt vid studiet av insekterna. "Människan är för komplicerad för att studeras medelst samma metod", protestera de. Dessa invändningar äro emellertid mindre vetenskapliga än Kinseys studiemetod. Vår kunskap om människan är kanske ännu inte tillräcklig för att anpassa metoden effektivt. Det finnes vetenskapsmän som betrakta människan som ingenting annat än en komplicerad maskin. I sina försök att analysera henne tillämpa de samma laboratoriemetoder som används inom kemin, fysiken och biologin. I så fall kanske det är lika korrekt att studera mänskligheten utifrån entomologiskt som antropologiskt betraktelsesätt.

Otaliga invändningar från puritanska organisationer, religiösa församlingar och skolorganisationer mot Kinseys statistiska avslöjanden ha framkommit. En känd amerikansk präst har offentligt uttalat, att kinseyrapporten är statistiskt smuts. I ett telegram från Moskva meddelas att D. I. Leonov kallat Kinsey en charlatan och hans bok om kvinnans sexuella beteende ingenting annat än "pornografi" under en klumpigt vetenskaplig förklädnad. Sovjetkritikern Leonov dömer tillsynesvis utifrån samma synpunkter som den amerikanska sedlighetens väktare.

NEW AMERICAN LIBRARY har publicerat: "An analysis of the Kinseys Reports on Sexual Behavior in the Human male and Female". Sexton experter inom så varierande forskningsområden som medicin, pedagogik, ekonomi och sociologi, diskutera öppet och objektivt kinseyrapporten och dess betydelse för den sexuella upplysningen i det moderna samhället. Medarbetarna i denna kritiska analys äro långt ifrån eniga men de äro överens om, att upplysningen i sexualproblemet är viktigt både i vårt sociala som privata liv och att Kinsey har gjort mer för att tjäna detta syfte än någon annan.

Freudianerna och darwinisterna göra de allvarligaste invändningarna mot Kinsey i kontrast till Leonovs påstående. Professor Frank Curran och dr Iago Galdston, båda internationellt kända psykiatriker, anklaga honom till och med för antipati mot Freuds sexualundervisning. De progressiva och humanitära kritikerna äro alla eniga om att Kinsey och hans medarbetares forskningar har berikat en vidsträcktare upplysning om sexualproblemet samt att de lagt grunden till större tolerans i kontroversiella problem. Däremot katoliker, reaktionära präster och politiska demagoger betraktade det som en förolämpning mot det amerikanska folket. I den sistnämnda kategorins spår trampar sovjetkritikern D. I. Leonov.

McCarthyismens . . .

forts. från sid. 1

Omkring 1914 tillslöts den amerikanska gränsen. Det fanns inget mer obeträtt område att plöja eller förstöra. Det ekonomiska systemet fortsatte emellertid att utvidgas enligt dess egna dynamiska lagar och undgick våldsamma förändringar. Den stora depressionen under trettiotalet uppenbarade slutligen en ny situation. Roosevelts "New Deal" var helt enkelt den förutseende amerikanska överklassens reaktion till densamma. Samtidigt föll Europas gamla ekonomiska system ihop; bolsjevikrevolutionen varande ett av de mest tydliga förebud om dess förestående öde. Britannien, det nittonde århundradets världsvälde förlorade sin position som världens politiska ledare och övervakare. Tvenne världskrig påskyndade processen. Som en följd av det andra världskriget uppstod modellen till de nu familjära kraftblocken Amerika—Ryssland. Dessa tvenne stater omgavs av en familj satellitstater med några asiatiska länder, framför allt Indien, bemödande sig om att finna en säker observationsplats.

Dessa tvenne maktblock uppstod på olika sätt. Österifrån var det en medveten överlagd framstöt av Ryssland. I den universiella kommunismens namn avancerade man med full fart emot världsdomination. Västerifrån var det emellertid Amerika, som halvt motvilligt accepterade en roll påtvingat henne av situationens tryck. Det vakuum som uppstått vid den europeiska maktens kollaps måste fyllas av Amerika, om hon önskade att förhindra Ryssland från att fylla det. Borgerliga engelska historieskrivare älskar att relatera hur Britannien i ett anfall av tankspriddhet kollekterade ett imperium. Framtida historieskrivare kunna med större trovärdighet relatera hur ledarskapet för den "fria världen" påtvingades Amerika.

Halvsanningen i detta omdöme är en del av McCarthyismens anatomi. McCarthyismen är ett symtom av de slitningar och påfrestningar som existerar inom den styrande klassen i Amerika, som en konsekvens av dess adjusterande till de nya inre och yttre förhållanden, som Amerika nödgats adoptera såsom varande en av världsmakterna. Amerikas nya roll fordrar en positiv behandling av såväl den internationella som den nationella politiken. Tillslutningen av gränsen och allt som detta innebär, kräver rigorös direktion och tillsyn av ekonomin från regeringens sida. Ett repeterande av 1929 ville vara ödesdigert för överklassen såväl som för arbetarklassen, i synnerhet på grund av att den oundvikliga reaktionen i utlandet återverkar allvarligen på Amerikas position som en världsledare. Världsledarskap har krävt ett likviderande av isoleringspolitiken och kräver ett oavbrutet ingripande i de amerikanska satelliternas affärer. Marshallhjälpen var ett av de mest slående exemplen på ett dylikt ingripande. Ekonomisk hjälp till Europa och till de outvecklade länderna, är inte, som naiva marxister påstår, ett uttryck av amerikansk imperialism. Amerika är oberoende i ekonomiskt avseende. Ekonomisk hjälp till andra länder är emellertid nödvändig i och för uppehållandet och utvidgandet av Amerikas politiska hegemoni.

Nya tider fordrar ny taktik och nya män. Detta innebär omplacering av äldre män och äldre tillvägagångsätt. Den styrande klassen är aldrig ett homogent väsen utan rekryterar den oavbrutet nya personligheter för att kunna anpassa sig efter de ändrade förhållandena. Sedan trettiotalet har den amerikanska överklassen rekryterat individer, administratorer, organisatörer och militära ledare, som kunnat inlåta sig på problemet, att förestå världsekonomin. Den gamla överklassen, bestående av industrimagnater, okunniga och oerfarna att handhava utrikespolitiska problem, nödgades att dra sig tillbaks. En dylik adjustering av en ledande klass' sammansättning kan inte taga plats utan friktion. Individuella helgon som Buddha eller Tolstoj kunde avstå från sin makt och sin rang, men överklassen aldrig.

Individuell anpassning till nya situationer åtföljs ofta av irrationella manifestationer, exempelvis fantastiska drömmar om ett gyllene förflutet eller om en omöjlig rosenfärgad framtid. Det samma gäller sociala grupper. Utifrån denna analogi är McCarthyismen en irrationell manifestation av den sektion inom den amerikanska ledarklassen som ser sin position inom den härskande hierarkin hotad av dessa nya element. Det är ingen oväntad tillfällighet att Joe McCarthy kommer från den traditionella isoleringens "Middle West" eller att han är en "republikan". Det är heller inte överraskande att han fortsätter sin "häxprocess-propaganda" oaktat Eisenhowers opposition.

McCarthyismens väsentligt irrationella aspekt är uppenbar när man examinerar rörelsens symbolism. Kommunismen är en högt selektiv symbol — även om McCarthy inte är så nogräknad vilka personer han kallar kommunister. Utåt representerar den fienden, Sovjet Union. Inåt representerar den dem som förfäktar inte ett kommunist-Amerika utan ett regulerat ekonomiskt system, som svarar mot nödvändigheten i den stängda gränsens tidsålder. Affärsintressenterna förstår, naturligtvis, att det inte finns någon återvändo till det nittonde århundradets gyllene ålder, den "regulerade" ekonomin har kommit här för att stanna, men detta ger endast ett större motiv för att avsky den. Existensen av oåterkalleliga fakta tjänar endast till att förvärva den emotionella reaktionen emot dem, och till att intensifiera det irrationella beteende som härflyter från en dylik emotionell reaktion.

En kuriös kontrast är alltid märkbar i detta slags social symbolism. Judehataren hatar inte endast juden för hans succé i affärer men undermedvetet beundrar han denna succé. På samma sätt hatar inte McCarthyisten kommunismen endast därför att den är fienden, han beundrar den samtidigt för dess succé inom maktpolitikens sfär. Jämförd med Stalin och Molotov förefaller Truman och Eisenhower som klåpare i realpolitikens hasardspel. Denna kontrast förklarar varför en rörelse som McCarthyismen lägger i dagen sådana motsättningar. Ett faktum är att det är tack vare dessa motsättningar som den attraherar anhängare.

Om vår analys är någotsånär korrekt så framstår det tydligt, att McCarthyismen är ett symtom snarare än en sjukdom. McCarthy kanske vinner i sin kamp emot Eisenhower och hans anhängare. Det återstår emellertid att se om han vill bli Amerikas nästa president. Om detta skulle ske så kan man tryggt förutskicka, att McCarthyismen kommer att undergå metamorfos eller kommer det att bli en svår tid för den amerikanska styrande klassen. Det vore ett offentligt erkännande att Amerika misslyckats i sitt ledarskap. Upp till dato har McCarthyismen visat sig vara en negativ rörelse, dess enda program har varit att utrota kommunismen. Men en styrande klass kan inte existera på en politisk negation. Symbolerna måste ge vika för realiteten.

G. N. O.

GÖTEBORGS ANARKISTISKA FÖRENING

håller möte
3:e onsdagen i varje månad kl. 7.30
i FOLKETS HUS V-sal
Intresserade hjärtligt välkomna. Uppl. lämnas per tel. 25 55 66 el. 11 49 33

Styrelsen

Dog Kristus . . .

forts. från sid. 1

deras religion alltifrån Mose tid. Denna religion fordrade blod, och lyder: "Utan blodsutgjutelse ingen syndaförlåtelse". — Ebr. 9:22.

Flera miljoner djur hade under årens lopp med förskrämda blickar och av bävan klappande hjärtan fått stå och vänta på sin tur och åse hur dessa bloddrypande offerpräster med sina långa knivar skar halsen av det ena djuret efter det andra, för att deras rinnande blod skulle försona den judiska nationalguden Jahvé, vilken sedan med välbehag skulle draga in lukten i sin näsa från det stekta fettet på offeraltaret. Och som följd av detta välbehag fick prästerna utvälja de läckraste köttstyckena med vilka de fick smörja kråset tillsammans med sina familjer.

Vi skulle kunna tro, att de judiska anhängarna av Jesus, vilka som förut nämnts efter hans bortgång bildade en sekt, kallad "Nasareerna", skulle ha nått fram till en mera upphöjd tanke i religionen och därmed höja sig från den blodiga offerkulten till en mera människovärdig åskådning, men detta blev ej fallet. Dessa s. k. lärjungar voro så djupt rotade i offerkulten, att när de nu vände sig ifrån djuroffer sjönk de nu ned i religionens dy, till människooffer. Och för att försona sin Jahvé, bar de nu fram sin mästare Jesus, som offerlammet. Denna korsfäste folktalare och läkare, vilken arbetat för att höja religionen till en kärlekens och handlingens religion. Men såväl Jesus som dessa lärjungar synes ha förbisett en sak, nämligen, att först och främst reformera — eller insätta en högre stående gud, än den Jahvé som Mose insatte för det primitiva herdefolk som han förde från Egypten. Nu hade den judiska nationen i viss mån utvecklats i hyfsning och kulturellt hänseende, under de århundraden som förflutit från Mose till Jesu tid, men deras gud Jahvé, stod på samma ståndpunkt, den hade ej gått någon utveckling till mötes. Den förändring som skett med honom var blott en förflyttning från röken på Sinaiberg till en låda som förvarades i det s. k. heligaste i Jerusalems tempel.

Allt efter som den nasaréiska sekten började att vinna spridning tilltog frossandet i det nya offerlammets blod, och Jahve, vilken i det flydda visat behag även i människoblod, höll nu tillgodo med det nya offerlammet. De enda som ej blevo tillfredsställda härmed var de judiska prästerna, emedan de läckra köttstyckena uteblevo, varför de började att förfölja nasaréerna genom att draga dem inför domstolar och sätta dem i fängelse. Trots förföljelse vann nasaréernas blodslära spridning och döptes till namnet: "Kristendom". Och under detta namn har det uppstått ett nytt prästerskap med höga titlar, såsom påvar, kardinaler, ärkebiskopar, biskopar, prostar, kyrkoherdar, präster och predikanter. Samtidigt har lammets blod ökat i mängd, att det räcker till för alla världens syndare. Ja, det har blivit en flod tillräcklig att bada uti, och rekommenderas till syndaren i följande sång:

"Det finns en källa fylld med blod,
och badar du i denna flod, den fri från synd dig tvår."

De många krig som folken har utkämpat sins emellan, särskilt de båda senaste världskrigen, synes mig ha lett till så mycken blodsutgjutelse, att mänskligheten skulle vara övermätt på blod. Men trots detta betalar det svenska folket årligen ut flera hundra miljoner kronor för underhåll till präster och predikanter, vilka predikar en religion, vars grund är byggd på ett blodigt människooffer, i vars blod de påstår att människorna bliver renade från sina synder. Och i denna religion — i detta blod — skall den uppväxande generationen uppfostras till goda moraliska medborgare, för världsfredens bevarande och att motarbeta blodsutgjutelse.

Så vitt det är en sanning, att religionen har legat, och ännu till stor del ligger till grund för folkens åskådning så väl i moraliskt som politiskt hänseende, så borde det vara en klar sak för var och en, att det är nödvändigt att religionens grundlära skall vara ren och sund, med ett förädlande och höjande mål för människan och ej vad som nu är fallet, att vara byggd på primitiva föreställningar om en blodtörstig Jahvé och människooffer.

Albertius

GOLGATA

Denna dikt skrevs under första världskriget, men är lika aktuell även i dag.

Ett kors, en grav — ett liv som släckts
en dröm som nått sitt slut
ett träd, som ungt av stormen bräckts
förrän det i blom slog ut,
ett liv, en värld på ont och gott, på tankar och begär
en eld vars flammor himlen nått och famnat alltets sfär.

Ett kors — en grav — en faders stöd
en moders son och hopp, som brast när livet varmast sjöd
och brann i blodets lopp.
En far som rycktes bort en dag, från maka, barn och hem.
Här hjärtat stannat sina slag
när högst det slog för dem.

Ett kors! Nej, tusen kors och tusen så därtill
och åter tusen i en ändlös rad, så långt du skåda vill.
Se, hur i rotar och i led, en dödens spökarmé
de tåga upp och ropa ut, från jorden högt sitt ve!

Förbannad den som slår med svärd,
med svärd han själv skall slåss.
Se dårarna i dårars värld, snart rotas ut, förgås!
Gällt skrattar dödens majestät och bärgar blodig skörd.

— Ett barn som kved — en mor som grät —
Bah — ingen alls blev störd.

Snart vilar nattens mörka dok
och himlens ljus är släckt.
Du stönar — tryckt av eget ok
i blodig mördardräkt.
Stå upp och skaka oket av och bida morgonen,
ty över blod och död och grav
går fram uppståndelsen.

LARS STENVALL

Diktarna och utvecklingen

Känslan som en determinerande faktor i diktarens utveckling har avsevärt överdrivits. Kritiserande konnäsörer har gjort gällande, att diktaren, både evad angår urvalet av idéer och uttryckssättet, domineras av känsla och temperament.

Alla människors handlingar påverkas av känslan, vare sig de är diktare, vetenskapsmän eller vanliga dödliga varelser. Men känslan är ingen demonisk kraft som regerar människorna och vi måste utgå ifrån att den är underkastad utvecklingens lag. Huruvida denna utvecklingslag är psykologisk eller social ekonomisk till sin natur kan diskuteras. Uppfostran, erfarenhet och ärftlighet är känslomodifierande faktorer.

Således är det en väsentlig skillnad på ett barns känslouttryck och en vuxen människas. Hos barnet är känslan okultiverad. Därför reagerar ett barn impulsivt utan hänsyn till sin omgivning. Den vuxne däremot reagerar modifierat. Erfarenheter vunna genom socialt umgänge med människor och genom studier transformerar känslan.

Kampen för tillvaron, den ekonomiska osäkerheten, vantrivseln å arbetsplatsen, robotiseringen etc. modifierar känslan. Diktarnas känslor utgör inget undantag. Idén att diktarens och konstnärens känsloliv står höjd över livets prosaiska växlingar är nonsens. Samhällsutvecklingen påverkar oss alla.

Rent teknologiskt utvecklas tonkonsten såväl som målarkonsten av produktionsmedlens förändringar. Ideologiskt påverkas konsten och litteraturen av sociala förhållanden, politiska och ekonomiska växlingar .

Kastar vi en blick på litteraturhistorien genom tiderna, från det antika Greklands hjältedyrkare till vår egen kapitalistcivilisations glorifierare, så finner vi att de subjektiva känslorna inte haft någon nämnvärd inverkan på utövandet av det litterära kallet. Diktarens etiska och estetiska attityd tycks ha determinerats av sociala ekonomiska faktorer. Liksom löneslaven tvingades att sälja sin arbetskraft tvingades diktaren att sälja sin dikt, konstnären sin konst.

Vi skola också finna att diktaren och konstnären genom tiderna har sminkat sig som prostituerade för att appellera till de köpkraftiga. Dikten glorifierade staten, kungen och prästen. I gengäld åtnjöt diktaren socialt anseende, lyx och pengar. De individuella konstnärer som vägrade att dansa kring penningpåsarna och som inte stängde in sig i elfenbentorn, förklarades fågelfria.

Känslan kan modifieras och undertryckas. Kärleken till lyx, ära och bekvämlighet har ofta avrättat individens självrespekt. Bland diktens utövare har vi eklatanta bevis. Diktare har kommersialiserat sin dikt, profanerat sina ursprungliga konstideal och utvecklats till kulturella eunucker ofarliga för sin epoks sultaner.

Hur många exempel kan inte framdragas från vårt eget lilla paltland — diktare, som i ungdomlig yra har utbasunerat sitt känslopatos i form av bombastiska fanfarer, som förtonade med deras känslors avsvalnande.

Den svenska arbetarrörelsen har varit hemsökt av det slagets känsloberusande. Studenter, diktaraspiranter och politiska dilettanter har begått sina svavelglödande känsloutbrott. Exempelvis "Barbarskogens" skald, Ossian Nilsson, som innan han blev litterär prostitut, skrev i ett hungrigt ögonblick:

"Vårt hemland det är våra trasor
vårt hemland vår tiggarekost,
blott sommaren tänder oss brasor,
vårt hemland tar ingen från oss."

men som sedermera skrev sirapssöta sonetter till "Moder Svea" och hennes ärorika traditioner.

Eller Leon Larsson, hatsångaren per excellence, som mellan sammanpressade tänder väste fram sina etterdrypande kväden emot världens bödlar:

"Och bödlarnas blod det skall rinna i sanden
så sant som det finnes en hatande träl."

men som svalde sitt hat och koketterade för "tjuvsamhällets" gunst. Ja, även Verner von Heidenstam, som kallades "nationalskald", tyckte att:

"Det är skam det är en fläck på Sveriges baner
att medborgarrätt heter pengar."

innan han upptäckte Karolinerna och andra svenska traditioner.

De gamla rabulistskalderna har försvunnit. De saknade det djup och det allvar som erfordras för positivt skapande. Det stannade vid fyrverkeri och starka knalleffekter. Diktarna av i dag är varken mer eller mindre känslobetonade. Hat och kärlek dallrar också på deras strängar. Kanske känslorna fördjupats. De bombastiska trumvirvlarna har gett vika för mer fullödiga och medvetna melodier. Men nu som förr underkastas diktarnas känslor av modifikationens lag — och de social-ekonomiska förhållandenas inflytande gör sig ännu starkt gällande. Elfenbentornsdiktaren har fortfarande att finna den passande ursäkten för sin existens.

Elg

Franco juris hedersdoktor

Salmanca, lördag

UP. General Franco promoverades på lördagen till juris hedersdoktor vid universitetet i Salamanca.

I sitt tal efter promoveringen aviserade den nya hedersdoktorn "bättre och mera rättvisa lagar för alla medborgare i Spanien".

Så långt telegrammet. Kommentarer anser vi inte behövs då de flesta av Brands läsare säkert känner den nya "hedersdoktorn".

Ställföreträdande mord?

LASSE ROSÉN

När han var 28 år, mördade han en människa. Offret var en hon. Naturligtvis blev han nästan omgående gripen av ordningsmakten, dess effektivitet är ju känd.

Han undersöktes om- och ingående av psykologer, givetvis fann de bevekelsegrunder för hans handling. Annars vore de ju inte psykologer.

Brottet talade för sexualmord, andra framlade som hypotes att han varit hårt hållen hemma.

En del framkastade andra förslag, men till slut enades man om att den skyldige inte var skyldig.

Däremot var man redan från början eniga om, att den häktades morfar säkert inte var guds bästa barn, skattefiffel och ett par fylleriförseelser i ungdomen.

Även fadern verkade ganska suspekt, haft underliga drömmar i tolvårsåldern, eller kanske senare, mindes ej så noga.

Att även samhället var ganska skyldigt, därom rådde ej heller någon tvekan.

Pressen slog en trumvirvel och vid den tid löpsedlarna brukade komma upp, stod en förväntansfull skara, mer eller mindre högljudd, ömsom förbannande eller rosande det samhälle, som kunde frambringa sådana frukter i sin trädgård, och debatterade det inträffade.

Naturligtvis, trots opinion från polishåll, förklarades även vid rättsförhandlingarna den skyldige oskyldig.

Först någon konvalecenttid, man kunde ju inte låta den oskyldige genast återgå till sitt förvärvsarbete, särskilt med tanke på all den offentlighet, fotografering, nervpress m.m. han utsatts för under förhörstiden, inte minst från polisens sida.

Ett omedelbart frisläppande skulle med all säkerhet skadat hans psyke till den grad att det skulle verka hämmande vid återinpassandet i samhället.

I enlighet med de metoder som tillämpades i staden borde den oskyldige erhålla all den hjälp och det stöd samhället kunde erbjuda.

Först fick han som nämnts fri vistelse på ett "Konvalecenthem för oskyldiga mördare som genom miljö eller samhällets förskyllan råkat begå mordhandling".

Att denna förmån bör betraktas som ett framsteg i samhällets utveckling är ganska naturligt och det gjorde man också allmänt.

Det ligger ju i samhällets eget intresse att konvalecenterna har möjlighet att fritt vistas i staden utan sällskap för att kunna besöka muséer, kyrkor, offentliga byggnader och nöjesetablissemang, sådant som de under hela sitt liv kanske försakat.

Under sin konvalecenttid är den oskyldige också fredad för andra myndigheter, visserligen har det vid något tillfälle hänt, att en konvalecent på det oförskämdaste haffats av dansande poliser på en danssalong.

Detta hör, får vi hoppas — till sällsyntheterna.

Nya sensationer finns nu till allmänhetens beskådande i pressen.

En mördares aktualitet är inget bestående.

Någonstans i mitten av landet lär, enligt uppgift från lokalredaktören vid ortens tidning, finnas en kvinna som endera dagen väntas nedkomma med trebenta tvillingar.

Hela landet deltar nu med största intresse med gissningar huruvida det blir söner eller döttrar.

En företagsam tidskrift anordnar en pristävling i samband med den celebra dubblettfödseln.

Ett direktreferat är också att vänta i radio.

En del syföreningar i landet har redan påbörjat fabrikation av trebenta strumpor och det kan med säkerhet nämnas att den blivande modern kommer att åtnjuta all möjlig hjälp från diverse föreningar.

Även har stort intresse noterats från utlandet för den stundande unika avkomman.

Den unge mördaren har i dag erhållit permission.

Han har för avsikt att personligen närvara vid den mördade flickans jordfästning och samtidigt kondolera den sjuåriga flickans föräldrar. Hon var ju deras enda barn.

En flott gest kan man alltid kosta på sig, alltid räcker det till en notis på slaskspalten eller under våra nöjen.

Det finns ju ingen anledning att tro att föräldrarna skall titta snett, den skyldige är oskyldig och skulden finns på annat håll säger de som vet, förklarar den 28-årige verkställaren och psykologerna tror att det kan vara bra för hans självkänsla och en oskyldig har ju ingen anledning att känna ånger.

The other side of the hill

LASSE ROSÉN

Jag har nyss läst några intervjuer
B. H. Liddell-Hart är sammanställaren
kapten blott
bekant med kända mördarnamn
många dog bevars för egen hand
många blev tyvärr för lindrigt dömda
visst stred de "för sitt land"
trots resurser som var tömda.

Führern hade de svurit sin trohet
De var rädda gå till historien som förrädare
Mången ägde konstnärlig begåvning
Kanske något av en Neros
Ett hade de dock med honom gemensamt
De gick till historien
som förrädare (ty de förrådde mänskligheten)
mordbrännare
skövlare (ty de skövlade kulturen)
sadister.
(de fann odödligheten i destruktionen)

dock
fortsätter kampen
fler kommer att följa dessa
ty det finns många kvar (nu mer än någonsin)
on The other side of the hill.

Vårbildstankar

Av GUNNAR BERGQUIST

När solens strålar bryter fram genom molnig sky
och skogens skuggor teckna träd och stam
i vårväckt landskap omkring stad och by
då vårens kraft och tjusning vi förnimma
i ljus och stämningsmättad morgontimma

Då är det, som ljöde det från snåren,
som legat böjda under vinterns snö
i fågelkvittret budskapet om våren
en barnslig längtan, som ej mäktat dö
ty genom fimbulnattens kalla illusioner
skär vårens glöd i svindlande passioner

Och hjärtat längtar gröna skott som knoppas
i skuggan även av all timlig glans — —
du fattigbarn som sällan brukar hoppas
nu gläds våren, gläds att våren fanns
Förvisso äro vi så barnsligt lika
vi köldens fattigbarn och ni de rika

Måhända ser vi olikt vårens blomma
vi stannar för vid tussilagons blad
när edra vaser aldrig varit tomma
på dyra rosor uti färgprakt glad — —
men trots all olikhet i mänskors möte
bär samma längtan oss i vårens sköte —

vad än vår tid förnekar utav vetskap buren
dock har vi skäl begrunda dessa ord — —
ett har vi dock gemensamt med naturen
oss höves värme, sol och ljus och jord
att vi må leva kunna se och tänka
och livets väg i sanna banor länka.

C. J. Björklund

CHIKAGOANARKISTERNA

Chikagoanarkisterna dömdes till döden och hängdes den 11 november 1887, efter en skandalös och långvarig rättegång. Den varade 1½ år. Närmaste anledningen till deras häktande i maj 1886 var att de organiserat en aktion för erövrandet av kortare arbetsdag med början den 1 maj samma år. Genom denna aktion erövrade också ett par hundra tusen amerikanska arbetare åtta timmars arbetsdag. Genom att de slutade att arbeta efter att ha varit sysselsatta i åtta timmar. Idén om åtta timmars arbetsdag och internationella demonstrationer och möten för att uppnå kravets realiserande upptogs av den internationella socialistiska kongressen i Paris 1889, där det beslöts att varje år från 1890 fira första maj som en arbetarnas internationella solidaritetsdag.

Signalen till häktningarna av Chikagoanarkisterna var att en provokatör kastade en bomb på ett arbetarmöte på Haymarket där tre av Chikagoanarkisterna, Parson, Spies och Fielden, talade. Både den 1 och 3 maj hade möten avhållits med respektive 25 och 50.000 deltagare. Vid mötet den 4 maj exploderade bomben med påföljd att offer krävdes i både döda och sårade.

För att få Chikagoanarkisterna dömda samlades en fond på 487.000 dollar och allmänna åklagaren, Grinell, är själv ett sorgligt bevis på hur orättvisan arbetade. Han tillät sig säga följande:

"Dessa åtalade har utvalts och anklagats för mord. De är inte mera skyldiga än de tusentals män, som följer dem. Man har häktat dem medan de är ledarna. Döm dem och samhället är räddat."

Han fortsatte:

"Det är mot anarkismen rättegången förs. Häng dessa åtta män och ni räddar våra institutioner. Dessa är ledarna. Statuera ett exempel med dem."

Resultatet blev att de åtta Chikagoanarkisterna dömdes till döden. Högsta domstolen fastställde dödsdomarna över Parson, Spies, Fischer, Engels och Louis Ling, medan Fielden och Schwab dömdes till livstids straffarbete och Neebe till 15 års fängelse.

Dagen innan avrättningen ägde rum begick Louis Ling självmord i cellen. Ling sade: jag föraktar er, jag föraktar era lagar, er "ordning", ert våldsherravälde!

★

Omkring 150.000 människor följde de avrättade Chikagoanarkisterna på deras färd till sista vilorummet i Waldheims kyrkogård. Vid den öppna gravarna talade försvarsadvokaten kapten Black och skalden Robert Reitzel.

Dessa män, sade kapten Black, kallades anarkister. Man har skildrat dem som människor vilka älskade våld och uppror, vilka rekommenderade blodsutgjutelse för dess blodiga anblicks skull. Som män med outplånligt hat mot all bestående ordning.

Detta är lögner!

De var människor som älskade freden. Män med finkänslighet — älskade av dem som lärde förstå renheten och storheten i deras strävanden.

Med anarkism förstod de en sådan förhållandenas ordning, som kan betecknas som en ordning utan våldsmedel!

Robert Reitzel sade:

Frihetens vänner!

Mitt första ord vid dessa likkistor är en anklagelse. Inte mot penningpöbeln, som i dag regerar här i landet, utan mot Chikagos arbetare. Ni — Chikagos arbetare — har mitt ibland er låtit mörda fem av era bästa, ädlaste och konsekventaste representanter för er sak.

Kapitalismens system och religionens ännu kvarlevande inflytande gjorde er — Chikagos arbetare — så fega att ni lugnt såg på hur man mördade era bästa män.

Reitzel slutade:

Aldrig har bödlar lyckats kuva rättén!
Aldrig har sanningen undertryckts med galgar!
Aldrig skall det finnas skrankor för sanningens tankar!

★

Sex år senare segrade sanningen! En rik demokrat av Jeffersonska skolan, John P. Altgeld, ställde upp som kandidat till guvernörsposten och han lovade i sina valtal undersöka om justitiemord begåtts mot Chikagoanarkisterna. Han höll sitt löfte och efter en ingående undersökning konstaterades:

1. Att jurymännens sammansättning var partisk och beräknad för att få till stånd en fällande dom.

2. Att jurymännen enligt lagen, som den blivit fastställd av högsta domstolen, och enligt deras egna svar inte var grundlagsenliga jurymän och att rättegången därför inte var laglig.

3. Att i fråga om åtalade Neebe själva åklagaren förklarat att det inte fanns någon orsak till åtal mot honom. Men han dömdes ändå.

4. Att den fällande domaren antingen hade en förutfattad mening mot de åtalade eller var så fast besluten att vinna bifall från en viss klass, att han varken beviljade eller kunde bevilja en rättvis rättegång.

Sanningen segrade! Men den segrade för sent. Livet kunde ingen återskänka de mördade. Ändå känns sanningens seger som en lisa. Upprättelsen är en gärd åt rättvisan. Tyrannerna och bödlarna står där med skammen, avslöjade som kräk.

★

Chikagoanarkisterna talar till oss i dag. Här några citat ur deras tal och skrift:

Parson: Anarkismen är förnekandet av allt våld och utplånandet av all auktoritet i sociala angelägenheter. Anarkism är förnekandet av den ena människans rätt att härska över den andra. Anarkismen vill att rättigheter och plikter skall fördelas fritt och lika för hela folket.

Spies: När sanningens förkunnare möts av dödsstraff, nåväl — stolt och trotsigt skall jag betala priset! Sanningen — för den dog Sokrates, Kristus, Huss, Giordano Bruno. För den dog de ädlaste och bästa. Anarkismen betyder inte blodsutgjutelse, inte rov, gift, dolk. Tvärtom. Sistnämnda vidunderligheter är kapitalismens kännemärke. Anarkismen betyder fred och välgång för alla. Anarkism och socialism är samhällets reorganisation på vetenskapliga principer och avskaffandet av de orsaker, som alstrar last och förbrytelser.

Fischer: Jag anklagar offentligt allmänna åklagaren Grinell som mördare och lönnmördare. — Jag är dödsdömd därför att jag är anarkist. Anarkism betyder i och för sig inte våld. Tvärtom, det betyder fred. — Anarkismen kräver en grundlig omgestaltning av samhället, privategendomens avskaffande.

Engels: De lagar vi har förnekar naturlagarna därför att dessa juridiska lagar i praktiken bestrider rätten till livet för en stor massa människor. När allmänna åklagaren tror att han utrotat anarkismen efter att ha hängt oss, så begår han ett stort misstag.

Louis Lingg: Anarkism betyder frihet från herravälde. Här påstår man att anarkism är oordning. Förut har anförts att Lingg innan han begick självmord i cellen sade till sina domare: Jag föraktar er, jag föraktar era lagar, er "ordning", ert våldsherravälde.

Schwab: Vi anarkister säger att anarkism är människornas naturliga förening för allmän kooperation, kommunism. Anarkism är ordning utan regering. Vi säger att när fattigdomen försvinner och kunskapen blir folkets allmänna egendom skall förnuftet regera.

Neebe, vars straff ändrades av högsta domstolen till 15 års fängelse sade vid ett tillfälle att det är hederligare att dö med ens än att bli dödad bitvis. Han visste inte då att sex år senare skulle upprättelsen komma. Han ville dö tillsammans med sina kamrater i stället för att dö långsamt en pinsam död i ett fängelse.

Själv räddades han dock liksom Schwab och Fielden. Medan deras kamrater dog en död som i dramatisk kraft överträffar mycken tragik i historien.

★

På vägen till avrättningsplatsen i fängelset tidigt på morgonen den 11 november 1887 hördes Fischer börja sjunga — Marseljäsen. Hans kamrater stämde in:

Och stupar i sitt blod en man,
strax föder jorden då en ann.

Fischer och Engels ropade: Leve anarkismen! Parson sade: Får jag tala, män och kvinnor av Amerika. Låt mig tala, sheriff Mattson. Låt folkets röst bli hörd! Snaran kvävde hans röst. Spies yttrade: Tider ska komma då vår tystnad i graven skall bli mäktigare än de röster ni nu kväver.

Avsikten hos den klick som dirigerade denna rättegång att för alltid kväva frihetens röst genom att avrätta dess talesmän har misslyckats. Dagens tyranner i diktaturens kåpor skall heller inte lyckas att mörda friheten och rättvisan.

C. J. Björklund

Offerdans

Vi ler medlidsamt
åt vildarnas hedniska riter
Vi vämjas vid
dess gudlösa offerdans,
och talar överlägset
om civilisation
och kultur.

Vi kristna offerbärare
av atomålderns kultur,
som försvurit oss
åt krigsgudens molok
och inte väjer
för att offra mänskligheten,
ja, allt liv,
för självviskheten
och maktens njutning.

Vi ler medlidsamt
åt vildarnas offerdans,
och mumlar något
om hedendom och
barbari.

HILDING STRANDH

Höjningen av spritpriset

Regeringens förslag om höjda priser på cigarretter och alkoholhaltiga drycker blev som bekant godkänt av riksdagen. Den socialdemokratiske riksdagsmannen och nykteristen Lundberg var så pass ärlig, att han yrkade avslag på regeringsförslaget. Och man kan livligt instämma i vad han och flera andra opponenter uttalade. Resultatet av prishöjningarna blir naturligtvis, att det drabbar de lägsta inkomsttagarna hårdast.

Angående dessa prishöjningar vill jag såsom kamrat ställa följande maning till alla arbetare som använder alkoholhaltiga drycker och cigarretter: Köp ej några av dessa varor. Låt kapitalisterna ha dessa varor för sig själva! Anslut er i stället i NOV, arbetarnas egen nykterhetsorganisation! I denna organisation blir man alltid hjärtligt mottagen. Det är onödigt att en arbetare skall vara slav under spriten, samtidigt som han dagligen blir utsugen av den profithungriga kapitalistklassen.

Skall segern över det statliga slaveriet och den privatkapitalistiska utsugningen bli verkställd, fordras en nykter och rakryggad arbetarklass.

Bengt Johansson

Individuellt medlemskap

Då vi fått ett flertal förfrågningar om individuellt medlemskap i Anarkistiska Propagandaförbundet, vill vi meddela, att individuellt medlemskap kan erhållas av intresserade kamrater, som ekonomiskt vill understödja vår rörelse och den frihetliga propagandan men som är bosatta på platser där vårt förbund inte har någon klubb eller förening. Avgiften är endast 75 öre per månad.

Skriv till förbundets kassör Josef Ström, Bagarmossvägen 13, Enskede, som lämnar alla önskade upplysningar.

Internationellt

Japans anarkister protesterar mot vätebomben

Den 11 april behandlade Japans anarkistfederation vätebombexplosionen vid Bikini. Både Hiroshimas och Nagasakis offer såväl som offren för den störtskur av radioaktiv aska som föll sextio engelska mil ifrån dem. Japanerna betraktar atombomben som en grym realitet snarare än som ett framtidshot, såsom det nu förefaller andra nationers folk. Våra japanska kamrater har utgivit manifestet som publiceras här nedan:

I solidarisk förening med hela världens arbetare och bönder samt alla de som önskar fred och frihet, protesterar Japans Anarkistiska Federation mot Förenta staterna och Sovjet Unionens regenter.

Under det sista världskriget släppte Förenta staterna de första atombomberna på Hiroshima den 6 augusti och på Nagasaki den 9 augusti 1945. På ett ögonblick sårades dödligt hundratusentals civila och allt annat organiskt liv förstördes. Oaktat Förenta staternas självrättfärdiggörelse borde denna handling för alltid fördömas såsom den mest omänskliga och mest skamliga i historien. En dylik protest måste först och främst komma från det kriminellt attackerade japanska folket men även från andra folk och nationer som tror på humanitet, rättvisa och på människosläktets utveckling. Vi, det grymt utsatta japanska folket, uttalar vår innerliga önskan att en dylik katastrof aldrig skall hemsöka mänskligheten igen, samtidigt som vi måste kritisera oss själva för vårt delansvar i kriget.

Den japanska efterkrigskonsumtionen uttalar sig för eliminerandet av krig och arbetarna och bönderna har under åtta år försvarat denna fredskonstitution och marscherat i täten för världsfredsrörelsen under denna period. I trots av detta strävar Förenta staterna och Sovjet Unionen för att grabba till sig världshegemonin genom makt och auktoritet. Dessa båda antagonistiska makter, ehuruväl deras ideologier skiljer sig åt, strävar att utöka sina krigsapparater. Speciellt rivaliserar de med varandra i producerandet av atombomber och utnyttjar båda sin destruktiva makt och sitt hot för att tvinga de olika länderna in under deras respektive blockbildningar. Sålunda uppeggas radikalt antagonismen mellan de tvenne världarna mot ett nytt världskrig.

I synnerhet Förenta staterna som själv påtvingade Japan den mot krig och militarism riktade fredskonstitutionen, konspirerar nu tillsammans med den japanska borgerliga regeringen för att förstöra den och således tvinga Japan att bli ett slaviskt verktyg för USA i ett kommande krig. Men om ett nytt krig skulle utbryta med de av Förenta staterna och Sovjet Unionen ägda atombomberna, skulle säkerligen majoriteten av mänskligheten gå under och vår planets existens kommer till och med att äventyras. De atomförödelser som vi nu upplever tyckas förebåda förekomsten av dylika olyckor i framtiden.

Den 1 mars omkring klockan 3 f.m., under arbete i Stilla Havet, 60 nautiska mil från Bikini, betäcktes en japansk fiskebåt av atomaska, härrörande sig från vätebombexperimentet på korallön Bikini. Besättningen angreps svårt av den dödande radioaktiviteten, några av dem mycket allvarligt. Deras tonfiskfångst blev även radioaktiviserad till den grad att den blev farlig att konsumera. Men som fisken redan var såld innan bombprovet verkställdes förorsakade det stor bestörtning hos alla Japans fiskköpande husmödrar när det tillkännagavs i press och radio.

Vi är radikalt emot krig och militarism och vår fredskonstitution garanterar att eliminera detta som varit till så stor skada för Japans arbetarmassor. Därför har vi på det allvarligaste deklarerat vår opposition mot producerandet av atomvapen, som kan leda till mänsklighetens förintande.

Först och främst måste vi protestera mot Förenta staterna, som utan någon som helst varning eller utan att rådfråga sig med andra nationer men komplett självsvåldigt och emot all internationell lag, företar experiment som kan skada neutrala sjöfarande långa avstånd ifrån. Från denna händelse kan man anta att atomaska som faller från stratosfären kommer att förorsaka omätliga förödelser i olika delar av världen om ett dylikt experiment kommer att upprepas. Eftersom södra Stilla havet är de japanska fiskarnas huvudsakliga fiskeplats och fisken är deras huvudsakliga proteinkälla kommer isynnerhet dessa att vara i dödsfara. Men detta är ett omfattande problem som angår hela mänskligheten. Indiens premiärminister Nehru och andra som respekterar mänskliga rättigheter, demokrati och fred fordrar enhälligt omedelbart förbud mot experimenterandet med atomvapen samt internationell kontroll av atomenergin.

Trots dessa fakta har de amerikanska ledarna inte framkommit med några giltiga förklaringar för sitt självsvåldiga handlande. Tvärtom har de försökt misstänkliggöra de japanska fiskarna för atomvapenspioneri. Eisenhower och Dulles kommer inte att upphöra med att producera och experimentera med avskyvärda atomvapen. Deras brist på humanism och "good will" är uppenbar. Den underliggande orsaken är emellertid att finna hos Sovjet Unionens kapprustning och den rådande antagonismen mellan de tvenne världsmakterna.

Tre gånger har det japanska folket erfarit verkningarna av dessa grymma, omänskliga massmordanordningar. Det är därför som vi patetiskt appellerar till hela världens arbetare, bönder och freds- och frihetsälskande människor. Om vi tolererar dessa barbariska våldshandlingar kommer dessa om världsherraväldet konkurrerande makter att hemsöka hela mänskligheten såsom de nu hemsöker det lidande japanska folket. Speciellt riktar vi vår appell till ryssarna och amerikanarna.

Organisera er vilja till fred och frihet och arbeta med oss för att stoppa regeringarnas grymhet och barbari. Vi föreslår världens fredsälskande folk att förena sig med oss för att tillsammans realisera följande uppgifter:

a) Hela folkmassan, oavsett avvikande ideologi eller sociala levnadsförhållanden måste förhindra sina respektive regeringar att regera världen med sådana destruktiva vapen.

b) Vi måste samarbeta för att avskaffa produktionen av och experimenterandet med dessa atomvapen och istället utnyttja de vetenskapliga upptäckterna för fred och lycka åt hela mänskligheten.

Misslyckas vi i detta kommer alla sociala ideal, filosofi, konst och framåtskridande att försvinna. Avskaffandet av atombomberna kommer att föregå allt som är sant, gott och vackert.

Vi återupprepar ännu en gång: såsom varande offren för de första utslungade atombomberna appellerar vi i vår nöd till hela världens massor av människor och med ert bistånd protesterar vi speciellt mot Förenta staternas president Eisenhower och Sovjet Unionens premiärminister Malenkov.

Den 11 april 1954.

Japans Anarkistiska Federation

Jag är fri

Av SVEN LINDÉN

Jag skulle nog trivas rätt väl
i det lufttomma rummet.
Där är bara jag,
där finns ingen mer än jag.
Där finns ingen annan som säger
— du måste, du skall.
Jag gör vad jag vill,
jag beundrar mej själv,
för där finns ingen annan,
som nånsin kan tävla med mej.
Jag är helgon och buse
— vem angår väl det?

Jag är fri, för jag har
ingen drottning som bannar,
inga hovmän som lismar,
inga trälar som mumlar,
inga tärnor som skalkas.

Jag är fri, för jag har
ingen kvinna som tjatar,
ingen kvinna som lipar,
ingen kvinna som älskar
en ann mer än mej.
Det finns ingen kvinna
alls . . .

Frågan är endast
var jag ska taga
syret
i lufttomma rummet . . .

Smakprov på militär intelligens

Enligt artikel, författad av kamrat Gösta Olsson och införd å annan plats i detta nummer, vittnar dessa om vår kungligt socialdemokratiska militärintelligentias intelligens. För korrekthetens skull kanske det bör framhållas att dessa visor förekommer till och med på hippor där arbetarrörelsens dignitärer och regeringsmedlemmar roa sig med dryckjom och allsång. Kanske även närmare påbrå känna till smakproven som följer:

TYCKER DU SOM JAG SÅ NUBBAR VI

Tycker du som jag så nubbar vi
av nubben blir man glad och fri.
Vi tar en, vi ta två, vi ta tre, fyra, fem
och se'n så tar vi jäntorna med kläm.
Sola ho går opp och ner,
nubba, gör vi mer och mer.
Tussilillanlull, när jag är full,
då ä jag go som gull.

★

RINN, RINN, RINN, BRÄNNEVIN

Rinn, rinn, rinn brännevin,
Rinn i tomma strupen in,
Supen rann och strupen brann
Men törsten den var likadan.

ARBETAREN

är varje ung arbetares och arbetarkvinnas tidning

●

ARBETAREN

är instruktiv och upplysande i alla socialpolitiska spörsmål

Den syndikalistiskt intresserade ungdomen kan ej undvara

ARBETAREN

Tag ställning för Arbetaren!

●

PRENUMERERA på närmaste postanstalt! Enlast 4:— kr. per månad

ARBETAREN

Box 413 **Stockholm 1**

Grisbetjänten

Hela vägen var full av smågeneraler som var smutsiga under naglarna. I ett skyddsrum tio meter under fortet satt överbefälhavaren och var byxis. Hans närmaste man, en odugling, satt i en stor fåtölj och drack gurgelvatten. På golvet kilade stora, men magra råttor. De var så hungriga, att de hade stor lust att bita i de stora tvåbenta djuren, som var i rummet. Inget vatten fanns i fortet, så när en general gick ut på muggen var den bräddfull med exkrementer. Han svor över vattenbristen, inte för att det hjälpte, men det lättade alltid något.

Ute i stallet stod en av malajerna och tittade på en häst, som åt havre. "Där står du, du lilla havreätare", tänkte den fånige soldaten, som var menig och dessutom malaj. Han gick ut i köket och hämtade svinmaten. Innan han fortsatte ut till svinstian tände han en cigarrett. "Oh va gott de va att röka", tänkte den fånige soldaten, som var menig och dessutom malaj. Han släckte cigarretten, ty grisarna tyckte inte om tobaksrök. "Man måste ta hänsyn till dessa oskäliga djur", tänkte den fånige, som dessutom var malaj. "Grisarna tittar på mig", tänkte malajen och blev stolt. Han tog dock fel, för svinen hade inte fascinerats av detta oskäliga människodjur, som kom med deras mat. De hade inte ens respekt för malajen, för han hade inte ens ridstövlar på sig. Soldaten pöste nu av stolthet. Han kände på sig att hans makt över grisarna inte hade några gränser. Svinen grymtade otåligt till varandra. Hade inte fånen förstått, att han skulle tömma skulhinken här i svinstian. Soldaten tolkade svinens grymtningar, som extatisk tillbedjan av honom, grisarnas härskare. I sina dumma tankar höll malajen nu ett kvickt och av levnadsvisdom fyllt tal. Svinen gjorde sitt bästa för att låta soldaten förstå, att han skulle stjälpa hinken så att dess innehåll kom ned till dem. De svor åt honom, de hotade och bad, men intet hjälpte. "Det arma kräket förstår inte", tänkte svinen. "Då jag kommer till luckan, skall jag berätta för mina kompisar vilken respekt grisarna har för mig", tänkte malajen och tömde skulorna i svinstian. Svinens grymtningar var inte längre så högljudda. Soldaten gick ifrån dem härligt upprymd. Han trallade, hoppade och småsprang om vartannat. Malajen märkte inte att han hoppade rakt i famnen på en löjtnant. Befälet blev förbannad och skrek åt soldaten: "Flytta på dig du din... din... din grisbetjänt." Den menige tvärstannade och grät ihjäl sig. Löjtnanten ryckte på axlarna och fortsatte mot stridslinjerna.

BENGT KJELLSTRÖM

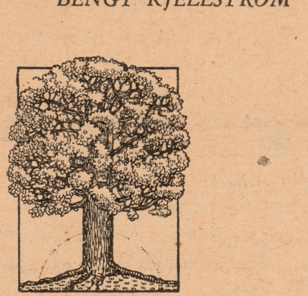

På samma grunder, som vi fordra privategendomens avskaffande, måste vi fordra, att konstens och vetenskapens njutningar bliva tillgängliga för var och en; ty det är ej blott materiella utan i lika hög grad andliga rikedomar, som ge vissa människor otillbörlig makt över andra. En vetenskapsman, som för egna eller ett litet fåtals intressen exploaterar sin forsknings resultat, som han kanske nått genom att bygga vidare på sina föregångares arbete, kan vara en lika eländig utsugare, som den värsta bland industrimagnater.

★

Den, som med full vetskap om den sociala olikhetens livsförödande följder ändock söker upprätthålla detta olikhetens system, har förverkat alla hederliga människors aktning!

★

Är det väl ej en skam, att då jorden frambringar ett sådant överflöd av näringsmedel, tusentals människor formligen dö av brist på föda!

★

Klassteorin sådan den i allmänhet uppfattas och förfäktas kan tänkas tillkommen blott i en tid med den mest ensidiga materialism. Vi dela också människorna i två stora klasser, men därvid taga vi ej hänsyn till deras materiella eller andliga rikedom utan blott till, hur de ställa sig till utvecklingen och framåtskridandets sak.

★

Den enskildes uppfostran till självständigt tänkande och omdöme samt förståelse för högre etiska värden, är den grundcell, ur vilken det fria anarkistiska samhället skall utveckla sig.

★

Den fria socialismen, vars logiska konsekvens anarkismen är, får ej vara och är ej heller en inskränkt partisak, det är ingen speciell arbetarfråga, utan en hela mänsklighetens sak; den syftar inte enbart till nya samhällsformer, utan jämväl till en det andliga livets pånyttfödelse. Alla de som i likhet med oss arbeta för utveckling, harmoni och enhet samt alla människors likaberättigade ställning, är våra vänner och kamrater, oberoende av vilket samhällslager de tillhöra.

★

Vi anarkister reagera mot allt tvång, all underordning och disciplin; solidaritet heter det band, som binder oss samman. Vi proklamerar den ömsesida hjälpen som grundläggande princip. Vägen dit går över fria föredrag och överenskommelser mellan enskilda grupper och individer.

Militär "intelligens"

Den engelske författaren och historikern H. G. Wells har en gång indelat den allmänna intelligensen i tre grader: människans intelligens, djurens intelligens och — militärens intelligens. Att denna sistnämnda t.o.m. står under djurens är inte ägnat att förvåna då det i allmänhet bara är överklassens efterblivna söner som söker sig till officersyrket. Där behövs som vi förstår inte någon högre grad av förstånd, tvärtom torde det anses som en merit att vara i mesta möjliga mån befriad från denna egenskap!

Som en mätare av militärens kultur- och intelligensnivå närsluter vi ett alster, en samling bordsvisor som föredrogs vid Göteborgs Flygflottiljs ärtmiddag den 18/6, "nådens år" 1953, i samband med kravallerna i Öst-Berlin. På något sätt synes våra naziinfluerade officerare ha satt dessa kravaller i förbindelse med nyvaknad naziaktivitet i det ursprungliga hemlandet Tyskland. Att det var en terroriserad och uthungrad folkmassa som revolterade mot bolsjevikdiktaturen kan den militära "intelligensen" givetvis icke fatta. Enligt deras uppfattning måste all reaktion mot den hatade "kommunismen" utgå från nazismen. Ty så mycket förstår i alla fall de inskränkta officershjärnorna, att det är socialismen och kommunismen som idé man måste komma till livs, hur mycket än vissa politiska partier sedan ha komprometterat dessa idéer.

Hänförelsen över bolsjevismens bekymmer i Öst-Tyskland som man trodde förorsakade av den nyvaknade naziaktiviteten, firades vid ovannämnda ärtmiddag eller rättare sagt, fyllhippa vid Göteborgs Flygflottilj varvid föredrogs ovan citerade alster. Det var förmodligen aldrig meningen att detta skulle nå ut till en större allmänhet men vi har ändå lyckats överkomma ett exemplar av "diktverket" i fråga. Som synes står det fullt i nivå med den intelligensgrad som ovan påtalats. Så ser det alltså ut i den kroppsdel som skall föreställa hjärna hos våra försvarare av frihet och demokrati! Det är "fylla och fruntimmer" som utgör dessa tappra krigares tröst! Så har det varit i tusentals år så länge en väpnad våldsmakt stått till de makthavandes förfogande och bilden har i stort sett icke ändrats ens under det "demokratiska folkhemmets" tid. Vilken välfriserad skylt man än söker åsätta militarismen förblir den alltid en lurande fara för frihet, människovärde och kultur...

Gösta Olsson

LÖFTET

Av SVANTE FOERSTER

Vi minns hur falskheten formade orden
och hur propagandans trumpeter skrällde
sin åska
vi minns hur mödrarna tystades och trängdes
tillbaka
medan de långa kolonnerna
började sin marsch mot den totala förnekelsen
ja — vi minns — vi minns
hur de stora männen började kriget
med att bryta sina löften
och vi vet blott ett: att hålla vårt
— aldrig mera krig!

APF

Anarkistiska Propagandaförbundets VU sammanträder första måndagen i varje månad.

Till alla fredsälskande människor!

Av det aktuella flygbladet mot Atomfaran som förbundet låtit trycka finnes ännu några tusen kvar. Vi vädjar därför till alla som läser detta, att insända nedanstående rekvisition och taga hem något hundratal för att sprida, var och en på sin plats.

Undertecknad rekvirerar härmed ...... ex. att sändas under adress

Namn ....

Adress ....

Poststation ....

Rekvisitionen sändes i öppet kuvert med 10-öres frimärke till Tidningen BRAND, Vetegatan 3, *Stockholm Sö.*

Lyckad träff i Enköping

Söndagen den 13 juni hade anarkistiska klubben i Enköping inbjudit till anarkistträff i Folkets Hus. Tack vare det vackra vädret och tack vare det hjärtliga mottagande vi rönte av de präktiga kamraterna i Enköping kan man gott säga att det blev en riktig fullträff. Från Stockholm hade vi mött upp ett tiotal kamrater, och vidare var det kamrater från Västerås, Dingtuna och Köping.

Efter en kort inledning av kamrat Elis Karlsson om möjligheterna för vår propaganda vidtog en stunds debatt, och sedan 30 kronor insamlats till täckande av kostnaderna för det av Förbundet utgivna flygbladet mot atombombsfaran tågade vi iväg till ett kafé där allt var ordnat att slå sig ned till dukat bord.

Eftermiddagen ägnades till strövtåg genom staden under våra värdars ciceronskap. Dagen gick fort och det började bli dags att tänka på hemfärden. Om inte så mycket under dagen blivit uträttat hade ändå vänskapsband knutits som lovar gott i vårt arbete för anarkismen.

I. L.

REDOVISNING ÖVER INKOMNA MEDEL TILL BRANDS STÖDFOND

Gunnar Sten, Stockholm, 10:—, Gustav Svahn, Gröndal, 5:—, Gustav Svedell, 10:—, K. G. Magnusson, Johanneshov, 5:—, Bengt Johansson, Upplands-Väsby, 50:—, Verner Ståhlberg, Gröndal, 5:—, Edvin Hansson, Göteborg, 5:—, Mortimer Gramelius, Simrishamn, 3:50, Tyko Johansson, Hofors, 3:—, Helge Svensson, Krokek, 20:—, Eugen Sägö, Hammarö, 10:—, Georg Högberg, Stockholm, 5:—, Synd. Kvinnoklubben, Västerås, 10:—.

Expeditionen

Köp Läs Sprid

Syndikalisternas tidning

VÅRA IDÉER

Nr 2, 1954. Pris 50 öre

Alla hittills utkomna nummer finns ännu att tillgå på exp.

REKVIRERA!

Folke Nilsson, Lundag. 40, uppg. 15, 2 tr., Stockholm Sv. Postg. 45 68 64

Ett vitalt storverk

Svante Foerster anmäler Max Nettlaus nyligen översatta Anarkismen genom tiderna.

När andra världskriget tog slut stod den internationella socialismen — och även liberalismen, fast i mindre utsträckning — inför en fas av akut omprövning. Det gällde självkritik och självanalys, i vad mån de egna misstagen hade del i det nyss avslutade kriget, i vad mån människan gått oförändrad igenom en våldstid som för samhällena betytt omstörtning och slutligen, var fanns möjligheterna att säkra en definitiv världsfred. Det gav sig själv att vid denna stora debatt också anarkistiska och syndikalistiska tankegångar togs upp till debatt, de inrymde så pass mycket av i större format ännu oprövade möjligheter. I vårt land började debatten med Arbetarrörelsens Efterkrigsprogram, men framför allt med Lindboms historiskt kringsynta Efter Atlantis (1951) tog den på allvar också här den vändningen, att man i stor utsträckning sökte ta upp anarkosyndikalistiska förslag och lösningar i idédebatten. För närvarande tycks Österrike och Frankrike samt Italien vara de länder på kontinenten där omprövningen börjat avsätta konstruktiva resultat.

Det är mot den bakgrunden, mot det tidssammanhanget man får se Max Nettlaus *Anarkismen genom tiderna* (Federativs, 15:—). Boken är visserligen skriven långt före första världskriget och dess första utgåva kom på spanska i Barcelona 1935, men jag anser det motiverat att ställa in den mot ovan nämnda sammanhang: dels därför att den föregriper så många av dagens tankegångar, dels därför att den en lång tid haft en avsevärd inspirerande betydelse. Dess översättning i dag — av Helmut Rüdiger (som också skrivit en utförlig och skarpsynt inledning) — får anses fylla ett starkt känt behov.

Nettlau föddes i Wien 1865 och dog 1944 i Holland. Han blev doktor i Leipzig i germansk filosofi, var en oerhört produktiv författare, lärd men ständigt öppen för nya åsikter, fri från stagnation och kammarvisdom, och en energisk samlare av sociologiska och politiska skrifter, tryck, tidskrifter etc. Hans samling uppgick till 40.000 ex. och inköptes 1937 av Internationella Institutet för Socialhistoria.

En närgången granskning av Nettlaus Anarkismen genom tiderna är inte lätt. Det man kan anse att han med alltför lätt hand gått förbi, har han ofta tagit upp med stark och levande grundlighet i sina specialverk, och det som inte återfinns där är man ändå benägen att överse med: en bok kan inte uppnå den friskhet, den svepande överblick som Nettlaus har med mindre än att låta vissa tankar stå åt sidan eller krympa under sina naturliga proportioner.

Nettlau börjar med att i antika och medeltida samlevnadsmönster spåra anarkistiska utkast eller tendenser, därefter får vi följa honom över den franska revolutionen, Proudhon, Stirner, Bakunin och Pi y Margall, Internationalen, Vervierskongressen och framöver till 1900-talstendenserna inom och utom Europa. Det är spännande och hisnande, berikande. Ämnen som man trodde sig känna ganska bra — där har Nettlau ofta funnit ytterligare några små detaljer som gör bilden rikare och mera levande; ämnen som man kan ha ansett helt fristående, enbart ägnade moral-filosofiskt eller religiöst-magiskt intresse — dem har Nettlau med känslig och målmedveten analys vetat att ställa i fruktbar relation till helhetsbilden av en tendens som går hela vår historia rakt igenom.

Det finns många tendenser hos Max Nettlau i Anarkismen genom tiderna som man skulle vilja ta upp närmare, men det blir en kamp med utrymmet som bara kan utfalla på ett sätt: man får nöja sig med att antyda en del, förbigå annat, lita till den fruktbara debatt som bör bli följden av att ett så stimulerande verk äntligen blivit översatt.

Att Nettlau var starkt kulturellt medveten och hade goda insikter i konst och litteratur är väl ganska allmänt känt. Hans snabba genomgång av det ideologiska läget omedelbart före 1789 års revolution får både skärpa och tyngd av hans hänvisningar till skönlitteraturen. Just i dessa dagar då fackförtvinade profeter utslungar sina anatema över dikten, dess bristande tillförlitlighet, dess från vetenskapen avvikande sanning, är det av stort intresse hur en kritisk och skolad tänkare med dikten som hjälpmedel når fram till sina analyser och visioner.

Och en negativ antydning. I översikten av antika levnadsmönster med däri nedlagda anarkismen snarlika tendenser har Nettlau inte helt gått fri från vissa osakliga resonemang. Osakliga genom att den moralistiska grunden alltför rigoröst determinerat den sociologiska överbyggnaden.

Belgien och Schweiz blir ju i flera avseenden de i en anarkistisk historieskrivning mest intressanta länderna. I kraft av sin stora kännedom om trycksaker som berör eller framfötts av anarkistiska riktningar kan Nettlau där prestera utomordentliga utvecklingsreferat.

Men i vissa avseenden kommer ju dock merparten av bokens värde ligga på 1900-talsdebatten och där har — såvitt jag kan se — också författaren givit av sitt bästa. Franska, spanska, ryska tendenser blir samvetsgrant registrerade, några brister är här svåra att upptäcka. Nettlau hade hela sitt liv en passion till resor — en uppgift som vi känner från flera källor — och resorna tycks i stor utsträckning ha ställts till bibliotek och museer, hans källforskning är mönstergill. Att han heller inte stod främmande för livet ute på fältet, för mötena, agitationen, arbetarnas och böndernas liv, det visar hela tiden den spänstiga stilen. (Som blir speciellt märklig i relation till hans tysk-lärda bakgrund, ett kulturklimat där stilens spänst och klarhet minst av allt brukade anses som någon större förtjänst. Men frånsett hans egen vitalitet har vi väl här återigen att göra med resornas förtjänst.)

Före avslutningen må en liten sak påtalas, en bagatell: men där småtteriet överträffas av en missanpassad komik. I innehållsförteckningen nämns Max Stirner som — Marx Stirner. En felaktighet som går djupare än till namnförväxlingen.

Max Nettlau har med Anarkismen genom tiderna skapat en bok av största intresse för alla politiskt intresserade — även långt utanför anarkismens led. Den har en historisk bredd och en djupgående kulturanalys som tillsammanstaget — enbart det — skulle tillförsäkra boken ett avsevärt intresse. Men det tillkommer också en spänstig och entydig stil, ett imponerande källarbete och ett varmt mänskligt patos. In summa hör Anarkismen genom tiderna till de mest angelägna böcker som översatts till svenska på de senaste tjugufem åren.

Svante Foerster

Till Brands läsare och sympatisörer

Det torde väl vara allom bekant, att den moderna tidsandan kvävt den fria tanken och delvis det fria ordet. Det finns icke mer en tidningspress som ärligt gör sig till tolk för de frihetliga idéerna — mer än tidningen Brand. De tidningar som för ett tiotal år sedan var rätt så avogt stämda mot ofrihet och militarism, de har mer och mer backat. De har kommit till den slutsatsen att det är bekvämast och lugnast att följa med i den nationalistiska dansen — de tycks anse att det är en skam i ett välordnat demokratiskt samhälle att opponera sig mot paragrafer och våldshandlingar som trots skränet om den utomordentliga frihet som råder i detta land mer och mer breder ut sig. Nåväl, vi har bevis på vart tron på översåtar leder. Den leder till slutlig diktatur och förtryck — en sådan sak borde väl alla tänkande män och kvinnor besinna, men tyvärr så gör de inte det. Och då tidningspressen allt mer och mer glider över till enväldets och det slutliga förtryckets väg, då är det sannerligen på tiden att vi slår vakt om en tidning som ännu står kvar på sin post. På vakt mot krig, militarism och tvång. Jag vill med dessa rader rikta en maning till alla kamrater — kvinnliga som manliga — med anarkismens och syndikalismens idéer: Stöd tidningen Brand! Tänk på den idéella mörkläggning som trots allt florerar i detta land. Tänk på att om den fria tanken och det fria ordet blir strypt så finns intet hopp mer.

Fram för tidningen Brand! Låt inte jag-vet-inte-mentaliteten taga överhand. Prenumerera, och tänk på tidningens stödfond.

J. C-n

Thore L. Johanson

Anarkismen och klasskampen

Anarkismen är, i motsats till syndikalismen, icke någon "ren" proletär rörelse. Att den ändå huvudsakligen riktar sig till det arbetande folket med sin propaganda, är en given följd av det nuvarande kapitalistiska samhällets lika givna förutsättning. Uppdelningen av individerna i de två stora, och mot varandra stridande kategorierna: *Utsugare* och *utsugna*. I kampen mellan dessa båda kategorier — eller klasser — har anarkismen aldrig tvekat i sitt val av sida. Som konsekvent motståndare till ett system som ger en individ "rätt" att genom ekonomisk — eller annan — diktatur tilltvinga sig resultatet av en annan individs arbete, står anarkismen ständigt på den ekonomiskt förfördelades sida. Det grundläggande i den anarkistiska *samhällsteorin* är kravet å ekonomisk rättvisa, grundat på samhällelig äganderätt till jorden, naturrikedomarna, produktions- och distributionsmedlen.

Teoretiskt kan man kanske tänka sig *två* vägar att uppnå detta tillstånd. Dels att de nuvarande "ägarna" av en eller annan anledning frivilligt skall avstå från sina tidigare usurperade "ägodelar" — dels att den ekonomiskt förtryckta klassen genom organiserad kamp möjliggör ett *återerövrande* av rikedomarna till samhället. Av dessa två alternativ kan man sedan med till visshet gränsande sannolikhet utesluta det första, som en i realiteten oframkomlig väg. Det må vara läsarpräster och religionsgycklares sak att försöka övertyga kapitalisterna om fördelen av att lämna sina jordiska ägodelar. Vi anarkister går den andra vägen.

Utan att vara någon klassorganisation, är alltså anarkismen *anhängare* av klasskampstanken i dess mest avancerande och revolutionära former. Så långt det gäller den organiserade kampen för utsugningens avskaffande går syndikalismen och anarkismen hand i hand. Ja . . . de är så gott som identiska med varandra. Man kan också säga att vägen till det anarkistiska samhället går genom och över syndikalismen.

Socialdemokraterna försöker i sin aktuella propaganda ge sken av att klassamhället redan är passerat. Vilket givetvis var och en som önskar undersöka saken snart inser är en ren, skär och förbannad lögn. Det är endast — inte de grövsta — men de mest i ögonfallande orättvisorna som mildrats eller maskerats i någon sorts "folkhemskappa" för att användas i den politiska propagandan av såväl det socialdemokratiska, som de borgerliga partierna. Man pekar på allmän rösträtt, 8-timmarsdag och 3-veckorssemester, slår sig för bröstet och flåsar: Se här på demokrati. Här existerar inga klassmotsättningar — vi sitter alla i samma båt! Att dessa petitesser (lagstadgad 8-timmarsdag, 3-veckorssemester osv.) i själva verket bara är bekräftelser på att klassamhället fortfarande "blomstrar", söker man nödtorftigt dölja medelst demagogiskt skitprat. Vill man vara elak kan man ju börja med att fråga hur lång semester herrarna har själva. Men man behöver inte tillgripa denna form av retorik för att avslöja bockfoten. Det behövs ingen retorik alls — ett öppet öga, sunt förnuft och logiskt tänkande räcker gott till.

Givet är, att am man skall bekämpa en epidemi bör man först och främt inrikta sig på själva smittohärden — i detta fall alltså det *kapitalistiska samhällssystem,* som tillåter privat förfoganderätt över naturrikedomar och produktionsmedel av vilka *samtliga* samhällsmedlemmar äro beroende för sitt uppehälle. Att utsudda klassgränserna utan att radikalt omgestalta den samhälleliga organisationsformen i socialistisk riktning, är och förblir en omöjlighet. Det är denna radikala omgestaltning som socialdemokratin ryggat tillbaka inför och i stället försökt anpassa sig efter det borgerliga samhällets olika krav. Vad detta medfört i idéförflackning och ideell håglöshet har arbetarrörelsen i sin helhet hårt fått erfara. Från alla håll, fackföreningar såväl som politiska organisationer och ungdomsklubbar, klagar man över medlemmarnas bristande intresse för rörelsens verksamhet, samtidigt som man gör allt för att konstruera upp mer eller mindre långsökta "orsaker" till detta. Men det är inte konstruktioner som behövs — det krävs i stället en ordentlig och genomgripande *analys* av dagens förhållande. Och *ärlighet* inför analysens resultat. Mest ärlighet kanske, för innerst inne är man nog redan på det klara med vilket resultat analysen kommer att ge. Förflackningen av — och dagtingandet med idéerna spelar naturligtvis en oerhörd roll när det gäller det bristande intresset för organisationsverksamheten. Utvecklingen är skrämmande. Se bara på LO, som trots den jätteapparat organisationen förfogar över när det gäller propagandan, inte annat än i *undantagsfall* kan få ens en bråkdel av sina medlemmar *så pass intresserade av verksamheten att de besöker ett fackföreningsmöte.* Fackföreningen är inte längre något som arbetaren tillhör för att föra en organiserad *kamp* mot utsugningen, utan ett nödvändigt och ekonomiskt betungande ont som man finner sig i "därför att det är så . . ." Med detta förhållande för ögonen är det endast beklämmande att se på när LO (och SAP) allt som oftast pekar på sina medlemsmassor och talar om vilken förankring socialism och demokrati har bland den svenska arbetarklassen. Är man ännu inte medveten om självbedrägeriet, så är det i dag hög tid på att man gör detta klart för sig. I annat fall kanske man en dag får ta konsekvenser som blir allt annat än behagliga. Den "förankring" man talar om existerar viserligen — men den vilar på en grund av slentrian och slöhet och i den form av tvångsorganisering som manifesterar sig i monopolavtal och kollektivanslutning. Och detta kan ju knappast sägas vara något säkert fäste för ett *demokratiskt* ankare.

Ett par exempel bara:

För ett par år sedan gjorde jag en liten privat gallupundersökning bland några SSU-anslutna ungdomar i en landsortsstad. Av tolv tillfrågade hade endast *två* (2) klart för sig det socialdemokratiska partiprogrammets inställning till monarkin. Tre (3) av dem hade någon gång i förbigående hört talas om August Palm. Däremot visste alla att den socialdemokratiska ungdomsklubben var den enda organisationen som arrangerade dans på juldagen, och detta ansågs tydligen vara motiv nog för att vara ansluten.

Det lär väl inte bli nåra vidare böxer av slikt skinn . . .

Man blir inte socialist därför att man en gång vartannat år lägger en röstsedel med socialistisk partibeteckning i valurnan. Ur konstruktiv socialistisk synpunkt är denna handling av noll och intet värde.

Anarkismen vänder sig kategoriskt *mot* alla försök att "anpassa de socialistiska idéerna" till det kapitalistiska samhällssystemet. Detta bland annat därför att det är en logisk omöjlighet — man kan inte tänka sig det ena utan att det andra går förlorat. Det gäller att välja. Socialdemokratin tvekar i sitt val och hoppar omkring än på det ena benet, än på det andra. Anarkismen har valet klart — *socialismen.* Och socialismen kan endast byggas på arbetarnas frigörelse från löneslaveri och förmyndarvälde genom en *direkt och medveten kamp* mot de krafter som i dag profiterar på arbetarklassens slöhet och successiva förborgeligande. Kampen mellan klasserna är i och för sig ingenting önskvärt och bör absolut inte på något sätt romantiseras — men den är *ofrånkomlig* ifall man menar allvar med sin socialistiska målsättning.